

Bestsellerová autorka *The New York Times*

JANE PORTER

Nejvyšší čas rozjet
život i lásku naplno...

RANDE S PADESÁTKOU

Paige se ve svých téměř padesáti konečně cítí skvěle. Miluje svou práci vysokoškolské profesorky matematiky, své tři čerstvě dospělé dcery i svůj zavedený životní styl a rozhodně nemá v plánu žádné velké změny.

Proto ji zaskočí, když se má nečekaně spolupodílet na výuce nového semináře, jehož součástí je třítydenní zahraniční terénní výzkum.

Zvláště když seminář vede hostující profesor Jack King, přitažlivý australský biolog a její dávná letní láska ze studentské stáže ve Francii, kterého třicet let neviděla.

Jack je charismatický světoběžník, který by strčil do kapsy i samotného Indianu Jonese, což Paige, která si zakládá na tom, že je vůči mužskému šarmu imunní, dost zneklidňuje. Ani jeden z nich nehledá vztah, ale když spolu v rámci úzké spolupráce vedou náročný seminář, jejich největší výzvou bude snaha odolat nepopiratelné vzájemné chemii.

*„Jane Porter rozumí vášni zralé lásky...
Chytré, potěšující.“*

– Robyn Carr, spisovatelka, autorka série *Virgin River*

RANDE

S PADESÁTKOU

JANE PORTER

RANDE
S PADESÁTKOU

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Flirting with Fifty © 2022 by Jane Porter

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover photo © Getty Images

Translation © Zdenka Lišková, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

ISBN 978-80-7625-811-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-810-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-191-5 (print)

Tyovi, mé věčné lásce

Kapitola 1

BYLO HORKO.

A Paige Newsomeová byla naštvaná. Ne, spíš vytočená, když se dívala na doktora Zayedu Naira, vedoucího její katedry. Nehodlala se vztekat. Už nebyla žádná malá holka. V devětačtyřiceti byla silná, disciplinovaná žena a profík až do morku kostí. Ale opravdu? *Vážně?* Skutečně po ní doktor Nair chtěl, aby vzala další seminář teď, dva týdny před začátkem semestru? Seminář, v němž by vyučovala společně s hostujícím lektorem?

„Budu si to muset promyslet,“ řekla stísněně a přála si, aby doktor Nair aspoň pro jednou zapnul klimatizaci, když teploty venku dosahují třiatřiceti stupňů. V jeho kanceláři se cítila jako v peci. Za normálních okolností by prostě místnost opustila, jenže teď se nemohla sebrat a jen tak odejít. Doktor Nair tvrdil, že se mu lépe přemýšlí, když je teplo, ale ona měla za sebe pocit, že se rozteče. Nebo vybuchne. „Nevím, co na to říct.“

Doktor Nair zvedl ruce a široce je rozpřáhl. „Například *ano?*“

Oba věděli, že to není odpověď, kterou by mu chtěla dát. Oba si pamatovali jeho slib, že už ji do téhle situace nikdy nedostane, a přesto

k tomu došlo. Paige se napřímila a přitom lehce zatřásla pravou rukou, takže jí na zápěstí tiše zacinkaly náramky. „Opravdu by to nikdo jiný nestíhal?“

„Už jsem se ptal.“

Cítila, jak jí těžký culík škrábe na krku a tolik oblíbené extravagantní brýle s kočičími obroučkami jí kloužou po nose dolů. Rozhodně z ní nesálalo nadšení. Spíš sopčila. Kdyby věděla, kvůli čemu s ní chce doktor Nair mluvit, tak by se jednoduše hodila marod. „Copak by se toho nemohl ujmout nějaký doktorand?“

„Pro doktoranda to není vhodné. Potřebujeme někoho se zkušenostmi, někoho, kdo má vynikající reputaci. Vy máte obojí.“

„Nechci být nezdvořilá, doktore Naire, ale jak moc jste se snažil najít někoho jiného, než jste se rozhodl pro mě?“

„Rozeslal jsem e-mailem výzvu celé katedře, ale nikdo se nepřihlásil.“

Paige ji také obdržela, ale doufala, že tomu věnoval víc než pouhý e-mail. Doufala, že skutečně oslovil přímo jednotlivé lidi. „Jsem první, koho jste oslovil?“

„Navrhla vás Esther.“

„A to jsem si myslela, že je moje kamarádka,“ zamumlala Paige.

Doktor Nair jí věnoval trpělivý úsměv. „To je. Proto taky navrhla vás. Budete učit s legendárním profesorem Kingem.“

Paige si představila staršího muže, který se těžce opírá o hůl. „Proč je legendární?“

„Je to jeden z nejuznávanějších vědců na světě.“

„A to bude učit tady, na Orange?“ nedokázala skrýt svou nedůvěru.

„Je to pro nás obrovská výhra. Získali jsme spolupráci na rok a chceme tu příležitost využít. Studenti jsou nadšení. Doktor Keller je nadšený. Jack King je fantastický lektor –“

„Jack King?“ přerušila ho a po těle jí přeběhl mráz. Jistého Jacka Kinga poznala před nějakými třiceti lety a nebyl to žádný starší muž opírající se o hůl. Byl to doktorand přednášející na mezinárodním

fóru v Paříži, kterého se zúčastnila i ona. A taky chodící reklama na sex. Byla si skoro jistá, že to určitě není ten samý člověk, ale *stejně*. Paige si na něj nevzpomněla celé roky, a přesto bylo tak snadné si ho dnes vybavit. Vysoký, široká ramena, pohledný.

Skvěle líbal. Byl vynalézavý v posteli.

Při té poslední vzpomínce se jí rozhořely tváře.

„Je to jeden z předních epidemiologů na světě a přinese vysoké škole spoustu publicity. Bude to pro Orange dobré. Absolventi už vypisují šeky.“

Paige se stále snažila přijít na to, jestli legendární Jack King je *její* Jack King – tedy ne že by byl její, to by bylo přitažené za vlasy –, ale potřebovala to vědět.

Doktor Nair stále mluvil a přitom široce gestikuloval rukama. „Soukromé univerzity jsou závislé na darech a díky profesoru Kingovi se Venemanova fakulta přírodních věd a technologie jistě dočká významného přílivu finančních prostředků.“

O tom se nedalo polemizovat. Fakulta přírodních věd a technologie byla po léta přehlížena. Potřebovala nové vybavení, nové laboratoře i modernizaci budov samotných. „To je ovšem výhra.“

„To ano.“ Doktor Nair jí věnoval povzbudivý pohled. „Takže jsme domluveni? Ujmete se toho Estheřina semináře?“

„Vždyt o tom nic nevím.“

„Statistiku jste učila celá léta. Neměl by to pro vás být problém. Jenom budete používat jinou učebnici a jiné osnovy.“

„Jakou učebnici?“

Doktor Nair se chvíli hrabal v papírech na stole, načez zavrtěl hlavou. „Takové podrobnosti tu nemám. Ale Jack by vám měl být schopn všechno vysvětlit. Sejdete se zítra. Dnes večer přilétá z Dillí.“

„Z Dillí?“

„Účastnil se konference. To dělává často.“

„Nebude příliš unavený?“

„Jack mě ujistil, že bude v pořádku.“

Jack King tedy nemohl být tak starý. Ledaže by byl Superman. „Kde se máme sejít?“

„Pošlu vám adresu a čas. Vynasnažím se najít něco, co bude vyhovovat nám všem.“

„Vy se taky zúčastníte?“

Doktor Nair přikývl. „Moc rád se s Jackem setkám osobně. A absolventi taky. Mimochodem, v pátek pořádá rektor Keller večírek. Určitě si udělejte čas. U toho musíte být.“

Paige se postavila. Bylo jí víc než jenom lehce nevolno. „Chcete říct, že je moje účast nutná?“

Usmál se, jako by si dělala legraci. „Z fakulty tam budou všichni. Je důležité, abychom ukázali, jaký jsme tým.“

Když Paige opouštěla kancelář doktora Naira, jeho asistentka Andi McDermottová jí věnovala soucitný pohled. „Promiň,“ vyslovila bezhlesně.

Paige zachmuřeně přikývla. Byla vděčná, že na oddělení, kde převládají muži, je právě Andi. „Tys o tom věděla?“ zeptala se, vědoma si toho, že Andi byla jejím spojencem od chvíle, kdy na Orange nastoupila.

„Snažila jsem se navrhnout pár dalších jmen, ale doktor Nair byl přesvědčený, že jsi ta pravá.“

„Stejně děkuju, že mi kryješ záda.“

„Tobě vždycky.“

Paige pokračovala chodbou do své kanceláře, prostoru úzkého jako krabice od bot, na níž se jí však líbilo vysoké okno, které dovnitř vpouštělo spoustu světla a poskytovalo jí výhled na historické nádvoří obklopené dvou- a třípatrovými budovami s cihlovou fasádou doplněnou ozdobnými bílými štuky. Místní univerzita byla založena roku 1896 nejprve pouze pro muže, ale počátkem třicátých let začala přijímat i ženy. Nacházela se deset minut od misie v San Juan Capistrano a dvacet minut od oceánu.

Paige zavřela dveře, zapnula ventilátor umístěný na kartotéce a postavila se před jeho vířící lopatky ve snaze se ochladit. Bylo jí hor-ko, byla ulepená a otrávená. A taky lehce vyděšená.

Vedením toho semináře měli pověřit někoho jiného. Ke společné vý-uce s takovou legendou se měl přihlásit někdo povolanější. Stalo se to podruhé během necelých dvou let, kdy ji do něčeho takového uvrtali na poslední chvíli. Podruhé, co byl doktor Nair v úzkých a neměl jinou mož-nost. Zdálo se poněkud absurdní, že byla pokaždé jedinou možností, kte-rá mu zbývala. Nebo jedinou osobou, u níž si byl jistý, že ho neodmítne?

Než se dveře její kanceláře otevřely, ozvalo se lehké zaklepaní. Dovnitř strčil hlavu Greg Hsu, odborný asistent výuky biologických věd. „Ahoj,“ pozdravil. „Neruším?“

„Ne,“ řekla Paige a nastavila větrák tak, aby lépe vířil vzduch. „Pojď dál.“ Gestem mu naznačila, aby se posadil ke stolu naproti její židli. Greg patřil na fakultě k jejím oblíbencům. Oba byli přijati ve stejném roce, ačkoli on byl o dvacet let mladší a desetkrát vtípnější. „Už jsi zpátky,“ zkonstatovala.

„No jasně.“

„Jaké bylo léto?“

Svezl se na prázdnou židli a založil si ruce za hlavou. „Super, ale jsem vyčerpaný. Myslím, že tři děti bohatě stačí. Víc už jich nechci.“

„Já jsem se třemi taky spokojená,“ souhlasila a posadila se na roh stolu. „Vzpomínám, jak jsi říkal, že podniknete okružní cestu po ná-rodních parcích. Jak to šlo?“

„Osm parků za čtyři týdny. Čtyři tisíce šest set dvacet devět mil.“

„To je hodně času za volantem.“

„A hodně kempů. Spousta pláče a hádek. A nepočítaně zastávek na vypuštění odpadu. Jsem šťastný, že jsem doma.“

„Taky bych chtěla vidět národní parky, ale asi bych bydlela po ho-telech nebo možná v takových těch velkých chatách. Na kempování nebo vaření na otevřeném ohni mě moc neužije.“

„Otevřený oheň už rozdělávat nesmíš, minimálně v létě.“

„Tak jak opékáš marshmallows?“

„Na plynovém vařiči.“

„To není ono.“

„Dětem to nevadilo,“ prohodil Greg a naklonil se dopředu. „A gratuluju. Právě jsem se tu novinku dozvěděl.“

Paige se zhoupl žaludek. Možná bude zvracet. „Kdo ti to řekl?“

„Před chvílí mi to přišlo hromadným e-mailem.“

Teď se jí opravdu chtělo zvracet. „Vždyť jsem od Naira odešla teprve před chvílkou.“

„Všichni nejspíš věděli, že je to v podstatě hotová věc. Přízněj si to. Skvěle nás reprezentuješ. Jsi chytrá, loajální, oddaná studentům i fakultě. Předchází tě dokonalá reputace.“

„To zní, jako bys mluvil o dobře vycvičeném labradorovi.“

Greg se zasmál. „A právě proto si na tebe tak potrpím. Máš skvělý smysl pro suchý humor.“

„Nebývám nijak vtipná. To jenom ty mě nějak chápeš.“

„To si piš. Jsi můj nejoblíbenější člověk na téhle katedře.“ Greg se zatvářil povzbudivě. „Kdy se s ním setkáš?“

„Zítřa.“

„Ty jsi ale šťastný pejsek... promiň, nedalo mi to.“

Paige protočila oči. „Jasně.“

„Víš, Jack King je jedním z důvodů, proč jsem se zaměřil na ekologii a epidemiologii infekčních nemocí.“

„Takže ho znáš?“

„Jasně že jo.“

Umírala touhou položit mu otázky, které se jí draly na jazyk. Kolik je Jacku Kingovi let? Je sexy? Je to Australan? Ale všechny je zase polkla a nedbale pokrčila rameny. „Škoda že s ním ten seminář nemůžeš vést ty.“

„Já přece neučím matiku. To ty.“

„Matika je i součástí tvé práce.“

„To jo, ale tohle je mezioborový seminář mezi přírodovědeckou a matematickou katedrou. Ty reprezentuješ matematiku a doktor King zastupuje přírodní vědy. Já nejsem potřeba.“ Gregovi zabzučely hodinky a on se na ně podíval. „Volá mi chůva. Manželka pracuje. Radši bych to měl vzít. Uvidíme se v pátek večer u rektora Kellera?“

„Jasně.“ Paige se přinutila k úsměvu, ale ve chvíli, kdy se za Gregem zavřely dveře, chtělo se jí křičet. Na fakultě bylo třináct vyučujících matematiky. Třináct lidí, kteří mohli ten seminář vést. A i když si Gregovy důvěry vážila, určitě by se našel někdo jiný, kdo má mnohem *dokonalejší* reputaci.

Ještě před dvěma hodinami Paige radostně vyhlížela začátek podzimního semestru. Letošní léto bylo neobvykle klidné, a tak se těšila na obnovení výuky. Prázdniny byly atypické. V tomto ročním období se obvykle vídala s dcerami, ale ty byly letos zaneprázdněné svými vlastními životy – prací, cestováním, konkurzy –, a tak místo trmácení se za nimi často jezdila do Paso Robles za svou matkou a brala doučování, když to šlo. Paige nikdy neuměla odpočívat. Život je mnohem jednodušší, když má člověk hodně práce.

Jenže život nebude o nic jednodušší, pokud bude učit v týmu s mužem. Natož s tím, se kterým se před třiceti lety vyspala. Byla to jenom jedna noc, bláznivá, hormony nabitá jednorázovka, k níž vůbec nemělo dojít. Vinila z toho Paříž a svit měsíce. Díky bohu, že tenkrát neotěhotněla. Takhle aspoň získala několik dalších titulů a vedla skutečný život...

Vyzvánění telefonu přerušilo tok jejích myšlenek.

Paige se natáhla přes stůl a podívala se, kdo volá. Byla to Nichole, její prostřední dcera, inženýrka v oboru chemie, která pracovala v Chicagu. Paige si nasadila sluchátka a hovor přijala. „To je ale překvapení,“ řekla a posadila se na židli. Nichole byla ze všech jejích dcer nejvíc nezávislá, a tudíž s ní byla nejmíň v kontaktu. „Jak se máš?“

„Za moc to nestojí,“ řekla Nichole na rovinu. „S Andreasem to skončilo.“

„Ach jo, Nichole, jak to?“

„Poslední dobou jsme se často hádali. Už se to nedalo vydržet. Nemělo smysl, abychom spolu zůstávali, když jsme stejně nebyli šťastní.“

„Ty ses s ním rozešla?“

„Nevěděla jsem, co jiného dělat.“

Paige si všimla, že Nichole bojuje se slzami, a kousla se do rtu ve snaze vymyslet nějakou moudrou nebo užitečnou radu. „Lituješ toho?“ zeptala se opatrně a snažila se vycítit správný směr hovoru. Nichole se nerada svěřovala a taky si nikdy nechtěla nechat poradit.

„Chybí mi. Chybí mi, jaké to bylo, než se to všechno pokazilo.“

„Kdy se to pokazilo?“

„Před pár měsíci, když mě povýšili.“

Paige potřásla hlavou, protože si uvědomila, kolik toho vlastně neví. „Tebe povýšili?“

„Jsem vedoucí našeho oddělení.“

„O tom ses nezmínila. To je skvělé, Nichole. A zvýšili ti i plat?“

„O dost, ale taky mám mnohem větší zodpovědnost.“ Nicholin hlas obtěžkaly emoce. „Andreas to štve. Taky doufal v povýšení. Měl za to, že si ho zaslouží. Myslím, že si byl jistý, že ho povýší.“

Ach bože. Tím se mnohé vysvětlovalo. Ale Paige to nechtěla říct nahlas, ne teď. „Jsem si jistá, že je na tebe pyšný. Ve vaší společnosti nepracuje mnoho žen, a už vůbec ne ve vedení.“

„Tvrdil, že mu to udělalo radost, ale od té doby je prostě... protivný. Kvůli všemu se hádá. Jako by mě teď nesnášel.“

„Ale ty nejsi jeho nadřízená, že ne?“

„Ne. Pracujeme na podobné pozici, ale každý pod jiným ředitelem.“

„Takže doufal, že přejde k vám na oddělení?“

„Asi ano.“ Nichole se pomalu, roztřeseně nadechla. „Teď spolu ani nemluvíme. Už se i odstěhoval –“

„Vy jste spolu žili?“

„Poslední rok.“

„To jsi mi vůbec neřekla.“

„Řekla jsem ti, že mám spolubydlícího.“

„Ano, ale nikdy jsi mi neřekla, že je to Andreas.“

„No, tak teď už není.“

Paige chápala, že je Nichole raněná a zjitřená, a tak po sobě nechala dceřinu frustraci stéct. „Je to smutné,“ vzdychla. „Opravdu mě mrzí, že si tím musíš projít. Můžu pro tebe něco udělat?“

„Ne.“

„Mohla bych přijet na víkend. Co třeba hned ten příští?“

„Ne, to je v pohodě. Já jsem v pohodě. Jen jsem myslela, že bys to měla vědět.“

Paige si otevřela kalendář v telefonu, aby zkontrolovala svůj rozvrh. „Ráda bych tě viděla, třeba jenom na krátkou návštěvu. Jednodenní –“

„To je v pohodě, mami. Vážím si tvojí nabídky, ale radši bych byla sama.“

Paige polkla hořkost a odmítla si připustit, že by se měla cítit dočtená. To Nichole měla problémy. Paige rozhodně nehodlala strhávat téma hovoru na sebe. „Kdyby něco, hned volej.“

„Dobře. Mám tě ráda, mami.“

„Taky tě mám ráda, zlatíčko.“ Paige zavěsila a pak chvíli seděla, aby ten hovor zpracovala. Trochu jí trvalo, než si uvědomila, že není sama. Ve dveřích se objevil doktor Keller, rektor univerzity.

Zvedla se zpoza svého stolu. „Pojďte dál, doktore Kellere. Snad jsem vás nenechala dlouho čekat.“

„Vůbec ne. Neruším?“

„Ale samozřejmě že ne. Ráda vás vidím.“ A Paige najednou přesně věděla, proč je tady. Doktor Keller přišel, aby se ujistil, že je dostatečně nadšená ze svého nového učitelského úvazku. Napadlo ji, že by to mohla být ta pravá příležitost dát doktoru Kellerovi najevo, že ji

netěší tak pozdní přidělení nového semináře. Mohla by být upřímná a vyjádřit své zklamání. Mohla by se za sebe postavit...

„Prý se zítra setkáte s doktorem Kingem,“ nadnesl doktor Keller a založil si ruce za zády.

Teď přišla její chvíle. Šance stát se schopným vyjednávačem. Ale slova protestu nepřicházela. Nerada dělala vlny. I v manželství bylo její prací řešit problémy, ne je vytvářet. „Ano, doktor Nair nám domlouvá schůzku. Myslím, že se uskuteční někdy odpoledne.“

„Doktor King přiletí z Indie.“

Znovu přemýšlela o tom muži a o jeho jménu. Potřebovala si ho vyhledat. Informovat se. „Už jsem slyšela. Je to docela dlouhý let.“

„Doktor King je jedním z nejuznávanějších ekologů a evolučních biologů na světě. Měla byste vidět jeho životopis. Pokud zrovna není v posluhárně, je buď v terénu, nebo někde na pódiu. Velmi působivý muž.“

„Není to Angličan, že ne?“

„Jack? Ne. Je Australan. Narodil se a vyrostl v Melbourne.“

Srdce se jí propadlo hrudním košem. Žaludek ho následoval. *Její* Jack byl taky Australan.

„Je zhruba ve vašem věku,“ dodal doktor Keller. „Tento semestr si rozhodně užijete. My všichni si ho užijeme. Máme velké štěstí, že ho tu máme.“

Pokusila se jeho zářivý úsměv opřevzat.

„Víte o tom pátečním večírku?“ zeptal se jí rektor.

„Vím.“

„Budete tam, že ano? Očekáváme pěknou účast. Rád bych vás uvedl zároveň s doktorem Kingem. Jste jednou z našich hvězd, víte? Bude se tam konat i tiskovka s novináři. Samozřejmě že na začátku budou všichni chtít mluvit s doktorem Kingem, ale část pozornosti se jistě obrátí i na vás. Tomu říkám úlovek do životopisu – ne že bychom chtěli, abyste někam odešla. Jsme rádi, že vás máme. Přejeme si, abyste tu byla šťastná. Všichni za vámi stojíme.“

„Děkuji, doktore Kellere. Vážím si vaší podpory. Už se těším, až se v pátek uvidíme.“

JACK ZÍVL A PAK JEŠTĚ JEDNOU, KDYŽ SE POMALU POSOUVAL kupředu ve frontě na odbavení. Imigrační kontrola nebyla nikdy příjemná, ale imigrační a celní kontrola v Los Angeles nepředstavovala nic jiného než opruz. Aspoň že už byl nohama na zemi, a protože neodbavoval zavazadla, nemusel na žádná čekat. Jakmile prošel celní kontrolou, byl volný.

Původně si chtěl na cestu k synovi vzít taxík, ale Oliver trval na tom, že ho navzdory pokročilé hodině vyzvedne. A teď když Jack dorazil, už se na Olivera těšil. Naposledy ho viděl téměř před osmi měsíci. Strávili spolu pár dní na konci prosince, což bylo dost málo, ale oba byli zaneprázdnění, protože hodně pracovali a cestovali.

Oliver se nevěnoval vědě. Místo toho studoval filmařinu a ve svých osmadvaceti letech už se prosadil jako talentovaný mladý režisér. Někdy v průběhu týdne měl odjet na natáčení, a proto chtěl Jacka vyzvednout osobně.

Celník Jackovi položil všechny obvyklé otázky. Kde jste byl? Co jste tam dělal? Co budete dělat tady? Jack odpovídal upřímně, ale stručně, protože věděl, že přílišná upovídánost spíš způsobuje, že člověk vypadá podezřele. Už si myslel, že ho úředník mávnutím ruky pošle pryč, jenže on znovu prolistoval Jackův pas.

„Budete natáčet další epizody pro svůj pořad, doktore Kingu?“ zeptal se ho vzápětí plochým monotónním hlasem a dál studoval barevná razítka v pase.

Jacka nemělo překvapit, že ho celník poznal, ale stalo se. Měl tendenci zapomínat na svůj seriál na Discovery Channel a na to, že ho díky němu znají miliony lidí. „Zvažuje se produkce další řady. Právě se snažíme vymyslet, kde bychom natáčeli.“

„Píšete scénář vy, nebo oni?“

Jack se neubránil smíchu. „Já prostě mluvím a oni mě při tom natáčejí.“

„Myslel jsem, že všechny podobné pořady mají scénář.“

„Ten se mi snažili podstrčit, ale já se ho neumím držet. Nejsem herec. Nebudu přetáčet scény jenom kvůli tomu, aby se mi povedla správná replika.“

„Možná proto se mi váš seriál tak líbí,“ usoudil úředník a posunul Jackův pas za přepážku, aby mu ho vrátil. „Tak se mějte. A užijte si Los Angeles.“

Jack poděkoval, přehodil si tašku přes rameno a zamířil ke vstupu do příletové haly. Když přešel z celního odbavení do terminálu, na hodinkách mu pípla textová zpráva od Olivera. **Jsem tady. Jedu tvým autem. Dej mi vědět, kde tě najdu.**

Jackmile se ocitl venku na chodníku, rozhlédl se po cedulích kolem sebe. **Terminál X, dveře X**, odepsal. **Hledej Air India.**

Následovalo další dlouhé čekání, protože pouhý přesun po letišti mohl trvat celou věčnost. Jack potlačil zívnutí a vzápětí další. Už se těšil, až se vyspí v posteli. Oliver měl pokoj pro hosty, který byl sice zároveň jeho kancelář, ale rozkládací pohovka v něm byla pohodlná a klimatizace i zatemňovací žaluzie slibovaly, že se Jack konečně trochu prospí.

Když spatřil své staré auto, které řídil jeho vysoký syn s vlnitými vlasy, usmál se a zvedl ruku, aby mu zamával.

Syn si ho okamžitě všiml, zajel co nejbliž k obrubníku a vystoupil z auta.

Měl na sobě staré levisky a vybledlé triko s medvídkem Smokey a nápisem: *Jen ty můžeš zabránit lesním požárům.*

Jack pocítil nával emocí, kombinaci lásky a hrdosti, které mu sevřely hrudník. Pouto, které měl se svým synem, bylo stále velmi silné. Většinu Oliverova života strávili spolu, byli tým. Velmi dobrý tým. „Ahoj,“ zahlaholil a spontánně ho objal. „Vypadáš dobře.“